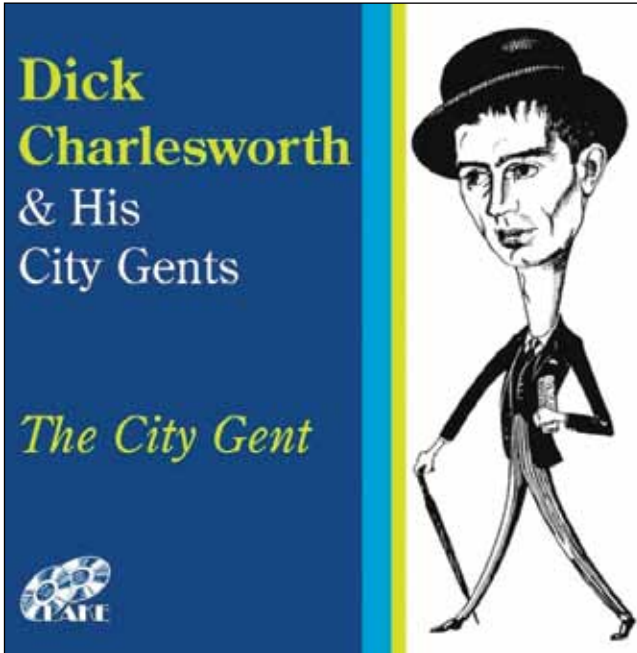

DICK CHARLESWORTH-THE CITY GENT-LAKE CD-309

Nadat Humphrey Lyttelton, Chris Barber en Ken Colyer, tijdens de jaren vijftig van de vorige eeuw, met hun traditionele jazz het Verenigd Koninkrijk stormenderhand hadden veroverd, gingen tientallen andere orkesten ook in die stijl spelen en ontstond de 'Trad Boom'. Terry Lightfoot, Acker Bilk en Kenny Ball volgden die stijl met veel inzet en werden wereldberoemd. Helaas bleven

The City Gent-Lake CD-309

anderen - o.a. Dick Charlesworth - aan de zijlijn staan, ondanks het feit, dat ze qua ideeën en muzikaliteit beslist niet de minderen waren. Als beginnend platenverzamelaar kocht ik de lp HMV 1495 Dick Charlesworth and his City Gents en ik was verrast door de geweldige klank van zijn klarinet spel, zang en de frisse aanpak van het repertoire dat de Gents (compleet met bolhoeden en jacket) op deze plaat hadden gezet. Hij behoort nog steeds tot mijn favoriete lp's! Na deze inleiding, terug naar het initiatief van Lake Records, om wat eerder opgenomen materiaal op cd her uit te brengen. De eerste opnamen van deze cd dateren uit 1957 en de Gents spelen met veel enthousiasme vier stukken, gevolgd door tien stukken uit 1959, met een bijna ongewijzigde bezetting: Bob Masters-tp, Cyril Preston- tbn en vocal, Dick Charlesworth clt, Graham Beasley-bass, Bill Dixon-bjo en Ron Darby-drs, gevolgd door nog eens 3 stukken, opgenomen in 1959, waarbij gezegd moet worden, dat de tien stukken uit 1959 eerder zijn uitgebracht op 77-records. De repertoirekeuze op deze cd is weer enigszins aangepast aan de geldende New Orleans jazz regels, maar de Gents, met name Dick Charlesworth, laten - met aparte manier van spelen - horen, dat ze zich wel degelijk onderscheiden van de andere Trad orkesten. Klankkleur en vibrato, gecombineerd met een heldere klank in zijn spel, onderscheidt Dick zich wel degelijk van de andere beroemde klarinetten uit die tijd; de doorbraak is er - voor hem - echter nooit gekomen! Kwamen Monty Sunshine, Acker Bilk en Terry Lightfoot tot wereldfaam; Dick Charlesworth is dat nooit gelukt. Na de trad stopte hij in 1964 met spelen en trok zich terug in Spanje. Hij kwam incidenteel nog wel in het Verenigd Koninkrijk, om bij een orkest in te vallen, maar zou nooit meer zijn oude klasse terug krijgen. De muziekkeus, op deze door Lake heruitgegeven stukken, is een mengeling van New Orleans standards en populaire werkjes, uitgevoerd door een gemotiveerd orkest, met hele speciale uitschieters van de leider Dick Charlesworth. Bestellen bij Timeless in Wageningen.

Wim Keller

DOCTOR JAZZ-CD-016
NEDERLANDSCH FABRIKAAT-HOT JAZZ & SWING- 1926-1953-DEEL 2

Stichting Doctor Jazz Magazine - met name Harry Coster, Ate van Delden en Wim Bor, met de discografische ondersteuning van Ben Kragting - heeft wederom een nieuwe cd uitgebracht met historisch Nederlands materiaal uit de jaren twintig , dertig en veertig van de vorige eeuw. Het is een fraaie collectie zeldzame geluidsfragmenten geworden, die begint in de jaren twintig met de Tuschinsky's Berceley Jazzband, 'Want A Little Lovin', opgenomen in 1926. Als beginnend liefhebber van bioscoop-films struinde ik in de jaren vijftig en zestig de Amsterdamse bioscopen af en wat was er over gebleven van die orkestrale pauze opvulling(?); nou, alleen in het Tuschinski Theater en in de City bioscoop vond je nog pauze orkesten. Ik vond het een aangename onderbreking van het programma. De cd laat verder een pianosolo van Joop de Leur, 'Blue Skies',

Hot Jazz - Swing - 1926 - 1953

horen; opgenomen in 1927 én de eerste opname van The Ramblers o.l.v. Theo Uden Masman, de man die als geen ander zijn hele leven verbonden zal blijven aan dit orkest, maar let wel op de opnamedatum 1933. Een andere grootheid uit die periode is Eddy Meenk met een opname van 'Dinah' uit 1934. De Ramblers komen in totaal 5 keer voor op deze cd, n.b. in 1934 met 'Ohio Serenade' in 1934, 'Orient Express' uit 1943, 'Hij Wel' uit 1948 en 'Let's Go' uit 1948. Het gemakkelijke nummer 'Hij Wel' is later ook opgenomen door andere orkesten en ik heb me altijd afgevraagd, waar het vandaan kwam! De legendarische trompettist Louis de Vries horen we met zijn Rhythm Boys in 'Rhythm is Our Business'. De Blue Ramblers o.l.v. Pi Scheffer spelen 'Lament For Congo' en Secco's Gitanos 'Mama Don't Allow' uit 1937. Achtereenvolgens horen we Eddy Meenk en zijn orkest met een duitse tekst 'Bei Dir War Es Immer So Schön' uit 1941, The Moochers Septette met 'Lady Be Good' uit 1941 en het orkest van Klaas van Beeck met 'Zonnig Madeira', waarbij wij de onlangs overleden zanger Eddy Christiani horen (op een glasplaat opgenomen). Tijdens de Tweede Wereldoorlog bleven enkele Nederlanders gewoon in den Lande optreden, maar waren ook in de studio van de Nederlandse omroep te vinden. Veel opnamen zijn bewaard gebleven. Het meest bekend zijn The Ramblers, maar ook Ernst van 't Hoff maakte opnamen voor de Nederlandse omroep in 1943 'Fare Thee Well, Annie Laurie' en 'I'm Just A Vagabond Lover'. Een ander orkest, dat tijdens de oorlogs jaren actief bleef was het orkest van Dick Willebrandts; zij fungeerde voornamelijk in Hilversum als omroep- orkest. Deze opnamen zijn uit 1943 'Remember My Forgotten Man' en 'Night And Day'. Het Miller Sextet met Pia Beck horen we spelen in een opname uit 1947 'Five Minutes More' en de cd sluit met 'Lover', een opname van Sem Nijveen uit 1953. Het geheel is door geluidstechnicus Harry Coster op uitstekende wijze op het zilveren schijfje gezet en het meer dan uitvoerig begeleidend boekje is verlucht met foto's. Vooral de afgedrukte muziekpapierpagina met de foto van Eddy Christiani in het lied 'Zonnig Madeira' gaf mij een warm gevoel. Kortom, Hot News lezers, die de eerste cd in deze serie 'Hot Jazz & Swing deel 1' al in de kast hebben staan, hebben geen aanleiding nodig, kopen!! Bestellen bij Doctor Jazz Magazine Ophoven 26, 6131 XW, Sittard. of surf even naar www.DoctorJazz.nl

Wim Keller

De eerste commerciële jazzplaat

Deze eer viel te beurt aan de Original Dixieland Jass Band, nader te noemen als ODJB. Aanstaaende 26 februari 2017 is het honderd jaar geleden, dat deze jazzband als eerste een plaat uitbracht. In dit artikel gaan we dan ook 100 jaar terug naar deze

allereerste plaatopname, die - ook toen al - met veel gedoe plaatsvond. Overigens zal redactielid Wim Keller in het aprilnummer van de Hot News, de band nader belichten. Het nummer op de A-kant van deze schijf is het meest bekend als 'Original Dixieland One-Step', maar werd eerst als 'Dixieland Jass Band One-Step' of 'Dixie Jass Band One-Step' uitgebracht. De instrumentale compositie uit 1917 is gecomponeerd door Nick LaRocca, trompettist van de Original Dixieland Jass Band. Het stuk is een unieke mijlpaal in de jazz, namelijk de eerste commercieel uitgebrachte plaat. De ODJB bracht het nummer uit in 1917 als een

Victor 78; 18255-A op het label Victor Talking Machine Company in Camden, New Jersey. De B-kant werd het nummer 'Livery Stable Blues'. De muzikanten op deze opnamen waren de eerder genoemde Nick LaRocca, trompet, Larry Shields, klarinet, Eddie Edwards, trombone, Henry Ragas, piano en Tony Sbarbaro, drums. De ODJB deed in eerste instantie auditie voor Columbia Records. Een maand na deze auditie, begon de band met de opnamen voor Victor. De band maakte de opnamen op 26 februari 1917, met op de A-kant 'Dixieland Jass Band One-Step'. Op het etiket van de plaat werd de band aangekondigd als de 'Original Dixieland 'Jass' Band', met dus op de B-kant 'Livery Stable Blues', netjes aangekondigd als een foxtrot. Aan beide zijden verschenen aan de rechterkant van het gat van de plaats de twee woorden: 'For Dancing'. Dat men dat maar wist! Na rechtszaken veranderde Victor het etiket van beide zijden op de plaat. Een overgang in 'Dixieland Jass Band One-Step' leek

namelijk wel erg veel op een gedeelte van Joe Jordans 1909 'That Tanis' Rag'. En jawel, gedoe: het resulteerde in een rechtszaak voor schending van het auteursrecht. De vroegste exemplaren van de eerste plaat van de ODJB refereren niet aan Jordans nummer, maar op latere kopieën werd zelfs vermeld: 'Introducing 'That Teasin' Rag'. De titel op kant A veranderde in 'Dixie Jass Band One-Step'. In 1917 sloot Max Hart, de manager van de ODJB, een akkoord met J.W. Stern voor de rechten van de publicatie van 'Dixieland Jass Band One - Step'. Jaren later, in november 1929, verzocht Nick LaRocca Eddie Edwards, om langs Max Hart te gaan en hem te bewegen het nummer op hun naam te schrijven, zodat zij alsnog royalty's zouden krijgen. Kortom, het was in die tijd ook al flink touwtrekken om rechten. In 1936, kwam de ODJB opnieuw bij elkaar. Zij namen een nieuw gearrangeerde versie van het nummer op, nu met de titel 'Original Dixieland One-Step'. Dat vond plaats op 9 oktober in New York. Het Victor-label bracht de plaat uit, met op de B-kant 'Barnyard Blues', een andere titel van de 'Livery Stable Blues'.

Sam Verbeek